

GODS ROEPSTEM

Zondag 25 augustus 2015, 3^e zondag door het jaar B

Heeft u wel eens nagedacht, waarom u bent gaan doen, wat u doet?

Bezoekster voor de Zonnebloem of de pastoraatsgroep, begeleider van een voetbalteam, vrijwilliger in het AZC of bij kerkelijke activiteiten.....

Toen we verleden jaar de parochiedag aan het voorbereiden waren en ter sprake kwam hoelang sommige mensen al voor de parochie vrijwilligerswerk deden, was dat voor mij zo'n moment om terug te kijken en te bedenken: hoe ben ik er ook weer toe gekomen?

Bijna altijd komt dat, omdat er iemand is die je ergens voor gevraagd heeft. Slechts zelden reageren mensen op een oproep uit de courier of parochieblad. Meestal kan iemand zo enthousiast vertellen over een bepaalde taak, dat je er vanzelf zin in krijgt. Of iemand kan zo vol vuur een beroep op je doen, dat jij echt de aangewezen vrouw of man bent op die plek, dat je zonder aarzelen toezegt. Je wordt aangeraakt en je mag het doorgeven. De missie van de parochie wordt ahw je eigen missie, die verder gaat dan wat hier binnen de 4 muren gebeurt, maar uitstraling heeft in het dagelijkse leven en werken. Zo kan dat gebeuren.

Zoiets is er, denk ik, gebeurd met Simon en Andreas, met Jacobus en Johannes. Zoiets is er denk ik ook met Jona gebeurd. Jona, een profeet, heel bijzonder, maar tegelijk heel menselijk beschreven. Hij wordt door God geroepen om de inwoners van Ninivé te waarschuwen dat hun manier van leven slecht was en dat God hun daarvoor zou straffen als ze zich niet zouden bekeren. Maar Jona twijfelt, hij is bang dat ze hem zullen beschimpen en uitlachen of erger nog iets aandoen. Dus vlucht hij en duikt onder op een boot. Maar blijkbaar kun je niet vluchten voor iets dat voor je bestemd is en dus brak er een grote storm uit en gooide men Jona als schuldige hiervoor over boord (ik ga maar even met grote mijlslaarzen door het verhaal heen). Na 3 dagen in de buik van een grote vis gezeten te hebben (symbool voor je bezinnen op wat je aan het doen bent en wat je wilt gaan doen, symbool ook voor crisismomenten in je leven), besluit hij alsnog naar Ninivé te gaan om de boodschap van God daar te vertellen, te beginnen bij de koning. Maar wat een verrassing: de koning blijkt gevoelig te zijn voor die boodschap en roept iedereen op, van hoog tot laag, van klein tot groot, om te gaan vasten en hun leven te beteren. En God ziet af van de straf, zo lezen we in het verhaal. En die arme Jona – hoe menselijk – voelt zich beduvelde door God. Hij staat voor aap, want er gebeurt helemaal niets met de inwoners van Ninivé. Hoe het verder gaat, voert te ver om hier uit te weiden, maar het is een mooi verhaal om zelf na te lezen in de bijbel.

De roeping van de eerste leerlingen, zoals we die in het evangelie hoorden, klinkt minder gewoon. En we weten natuurlijk niet hoe het er precies aan toe gegaan is, we horen het verhaal zoals dat later is opgeschreven. Maar in elk geval kunnen we eruit opmaken, dat zij geraakt zijn, dat zij aangeraakt zijn door die man Jezus van Nazareth. Waarschijnlijk hebben ze wel van hem gehoord, zo ging dat toen ook al. Er gingen allerlei verhalen en geruchten. En nu zien ze hem dan echt en zijn ze overdonderd door zijn charisma, zijn uitstraling, zijn manier van vragen. En of ze nu letterlijk de netten uit hun handen lieten vallen of niet, in elk geval gingen ze mee. Bij hen lezen we geen spoor van twijfel. Zulke mensen zijn er ook in onze tijd geweest en nog: ik denk aan Mandela, Malala of moeder Theresa. Mensen die schijnbaar zonder twijfel geraakt zijn door dat ideaal van het Rijk Gods, het ideaal van een rechtvaardige wereld en hun leven helemaal aan dat ideaal wijden. En ook om ons heen zijn er zulke mensen, ook onder ons, die bijv. gisteren de kou trotseerden en meededen met een klein gebed om vrede zoals gisteren hier bijna 50 mensen bij elkaar waren.

Maar veel vaker zullen wij meer op Jona lijken: want het is niet zo eenvoudig om je echte bestemming te vinden; om Jezus' boodschap te horen, moet je moeite doen. Het vraagt risico;

je moet het vertrouwde durven loslaten, uit je eigen veilige zone komen. Ik herken het wel bij mezelf, dat ik ook wel eens uitvluchten zoek, smoesjes, om niet te hoeven doen wat ik eigenlijk wel zou moeten doen: het uitstellen van een telefoontje of bezoek aan iemand die ernstig ziek is; meteen in de bres springen voor iemand die onheus bejegend wordt; je handtekening zetten tegen politiek onrecht. En diep van binnen voel je dan al dat het niet goed is, dat er iets van je gevraagd wordt. Die roepstem, noem het geweten, noem het de stem van God, die roepstem klinkt in ieder van ons. Het klinkt in een vraag van de buurman, de roep van een kind, in een verre stem uit de derde wereld. In al die doodgewone stemmen klinkt Gods roepstem. Het is aan ons ons erdoor te laten raken.

Misschien kunnen we vanuit die gedachte nog eens nadenken waarom we doen wat we doen en of we daarin ook beantwoorden aan Gods roepstem.....

Amen.